

1A Where's Your Manners?

Det är lunchtid på lördag i familjen Frazers hem. Paul och Joanna Frazer och deras två tonårsbarn sitter runt bordet och äter. Barnens farfar bor också hos dem över veckoslutat..

(höga sörplande ljud)

Mamma För guds skull, Steve. Sluta sörpla!
 Steve Men soppan är för varm, mamma.
 Pappa Nå, vänta på att den svalnar lite då.
 Steve Det kommer att ta hela dan! Jag kommer att bli sen för att möta gänget.
 Mamma Blås på den då.
 Mandy (mumlande) Var snäll och skicka saltet.
 Pappa Mandy, hur många gånger har jag sagt till dig att inte prata med munnen full.
 Mamma Och försök att inte luta armbågarna på bordet, snälla du. Det ser inte särskilt trevligt ut.
 Mandy (irriterat) Jag är ledsen. Jag kommer att vara glad när måndagen kommer så att jag kan äta i fred i skolan.
 Pappa Nej men! Mindre av det där, min unga dam!
 Steve Det är sant. Ärligt talat pappa, du och mamma tjarar alltid på oss. Det är inte roligt att äta i det här huset.
 Mamma Gott uppförande är viktigt. Vi vill inte att folk ska tro att ni uppfostrades i en svinstia.
 Steve (tyst) Lyckliga grisar!
 Pappa Vad sa du Steve?
 Steve Äää.....ingenting, pappa.

De fortsätter att äta. Sedan kommer huvudrätten.

Mamma Sluta peta i maten, Mandy.
 Mandy Men jag är inte alls hungrig, mamma.
 Steve Hon är orolig för att bli fet.
 Mandy Håll tyst du!
 Pappa Hör på, ni ska båda hålla tyst! Och Steve, försök att använda både din kniv och din gaffel. Ni är inte i Amerika nu.
 Steve Men det är lättare att arbeta med gaffel – särskilt ärtor. Titta de åker över hela bordet.
 Mamma Okay. Men sär ditt kött i mindre bitar. Det ser inte särskilt trevligt ut att stoppa allt i munnen på det där sättet.
 Mandy Det är inget problem för honom. Han har så stor mun.
 Mamma Hör ni, vill ni två sluta gräla. Låt oss bara ha en trevlig, lugn måltid.

Farfar kommer in och sätter sig i en fätölj.

Pappa Hej, pappa. Vill du ha en kopp te?
 Farfar Ja tack, min son.

Paul ger sin far en kopp te.

Steve   Så där ja, jag är klar.
Mandy   Ja, jag också.
Mamma   Är du säker på det Mandy. Du har lämnat massor.
Mandy   Jag sa till dig att jag bara inte är hungrig.
Steve   Du ar troligen proppat i dig chips igen, eller hur.
Mandy   Det har jag inte! Jag har inte ätit ett dugg sedan frukost.

De reser sig och går.

Pappa   Jag vet inte, Joanna. Barn nuförtiden ser bara inte ut att ha något hyfs. Jag vet inte vem de brås på.

(högt sörplande ljud)

Pappa   Pappa?
Farfar   En god kopp te, min son. Fast lite för varmt. Mycket lättare att dricka från fatet.

1B Take a Deep Breath

Han rider in i solnedgången, med en lasso i handen och en cigarett dinglande från mungipan. Han är äventyraren. Vem skulle inte vilja vara som honom?

Wayne McLaren tjänade en massa pengar som Marlboromannen. Han fick också gratis cigaretter från sitt tobaksbolag men dog vid en ålder av 51. Vad dog han av? Lungcancer naturligtvis.

Eftersom de flesta människor nuförtiden vet att rökning är farligt, försöker tobaksbolagen att dölja det faktum att de säljer ett dödligt gift. Istället försöker de sälja en livsstil, häftiga människor i häftiga kläder som gör häftiga saker. Alla människor faller för det - särskilt de unga.

Barn röker inte men vuxna gör det, så annonserna försöker få unga människor att tro att rökning får dig att se vuxen ut.

Röker direktörerna för tobaksbolagen själva?

- Nej vi röker inte skiten, vi bara säljer den, säger en direktör.
- Vi lämnar rättigheten att röka till de unga, de fattiga, de svarta och de dumma.

En del människor bekämpar tobaksindustrin. De är unga och de är tuffa - the Non-smoking generation. Som du kan föreställa dig är det inte lätt att slåss mot en jätte. Annonserfirman som hjälpte the Non-smoking generation med deras kampanj "Welcome to Marlboro Country" var tvungna att sluta samarbeta. Organisationen de tillhörde var rädd för att förlora en mäktig kund - Philip Morris, det största tobaksbolaget i Europa.

Do You Smoke?

- Nej det gör jag inte, inte regelbundet, Hag gör det på fester emellertid. Och på veckoslut kan jag röka ett

paket eller två, men det är allt. Jag vill inte röka mer än det för att jag vet att det kommer att förstöra min hälsa. Och sedan luktar dina kläder hemskt. De stinker verkligen.

- Ja, jag röker ett paket om dagen. Jag tycker det är ganska häftigt. Mamma tjarar alltid om hur farligt och dyrt det är. Jag vet allt det där, men det är mitt liv och jag kommer inte att sluta om jag inte verkligen vill. Men jag tror inte det kommer att bli något problem. Inte för mig i alla fall.

- Nej det gör jag inte. Varför inte? Det är dumt, det är därför. Jag menar, kan du komma på en bra anledning att börja. Jag kan inte det. De flesta flickorna i vår klass röker och jag skulle aldrig vara ihop med en flicka som röker. Det skulle vara som att kyssa ett smutsigt askfat. Usch!

2A Waltzing Matilda

Det är redan vid slutet av 18-hundratalet. Någonstans i den australiska vildmarken, har en fattig vandrande lantarbetare kampat nära ett vattenhål i en upptorkad flodbädd. Han har tänt en eld i skuggan av ett eucalyptusträd och väntar på att tevattnet ska koka i burken.

Under tiden, eftersom han känner sig ensam, sjunger han för sitt liggunderlag, hans enda sällskap. Han tilltalar det med ett kvinnonamn, Matilda.

Ett får kommer fram för att dricka vid vattenhålet. Lantarbetaren blir förtjust, fångar fåret och gömmer det snabbt i sin säck.

Då dyker plötsligt jordägaren upp med tre soldater.

- Vems får är det där? frågar han.

Den fattige mannen hoppade upp och kastar sig i vattenhålet. Han vill inte bli hängd för att ha stulit ett får så han dränker sig. Om du en dag råkar passera vattenhålet, kan du fortfarande höra den fattige vandrarens spöke sjunga "Waltzing Matilda".

Det här är historien om den mest berömda av alla australiska sånger, "Waltzing Matilda". Den beskriver på ett enkelt sätt, genom att använda många australiensiska slangord, det olyckliga slutet på en fattig lantarbetares liv.

De australiensiska soldaterna sjöng den när de gick ut i strid i de två världskrigen och många australiensare känner att det borde vara Australiens nationalsång.

Frasen "Waltzing Matilda" är ett slanguttryck som betyder "att resa från plats till plats ("waltzing") med sitt liggunderlag. ("Matilda").

2B Botany Bay

Tjuvar, rånare och bovar, de kommer att sända iväg dem för att bli ett nytt folk i Botany Bay.

”Du kommer att hängas i halsen tills du är död”

Åter var 1785 och Robert var bara 16 år gammal. Han hade stulit lite bacon och russin och för det skull han hängas.

Men man hängde aldrig unge Robert. Kungen ändrade hans dom till sju år i fängelse och förvisning. Robert visste inte då att England hade beslutat att göra sig av med sina kriminella genom att skicka iväg dem till en tom kontinent, Australien, som James Cook hade upptäckt några år tidigare. I själva verket kunde Robert inte läsa eller skriva och han hade inte ens varit utanför sin hemstad.

I maj 1787 tog de Robert ombord på the Scarborough, ett av elva skepp som skulle ta 736 fångar till New South Wales. De kedjade fast honom med en annan fånge under däck längst ner i skeppet. Cellens tak var så lågt att ingen kunde stå upp och det var becksvalt.

Klockan fem på morgonen den 13 maj 1788 lämnade flottan Portsmouths hamn för den långa sjöresan till Australien. Den 3:e juni kom de till Teneriffa där de stannade i en vecka.

Den tionde juni gav sig flottan iväg till Rio de Janeiro. Skeppet var fullt av råttor, löss och kackerlackor. Hettan under däck var hemsk, och stanken av unket havsvatten i cellerna blandade sig med spyor, urin, ruttande mat och döda råttor. De flesta fångarna blev sjuka och några dog till och med.

Den 5 augusti kastade de ankar i Rio för en hel månad. De anlände till Cape Town i Sydafrika i mitten av oktober. Där gav de plats åt fångar från ett annat skepp.

I mitten av november var det dags för sista delen av sjöresan. Vindarna var goda när de seglade vidare över Indiska Oceanen och på söndagen den 20 januari ankrade flottan i Botany Bay, söder om vad som idag är Sidney.

Nere i den mörka cellen hade Robert ingen aning om hur det nya landet såg ut. Men Botany Bay var ingen lämplig plats för en bosättning. Marken var steril och några ur besättningen for norrut för att leta efter en ny plats. De mötte en grupp urinnevånare som ropade ”warra, warra!” (försvinn!) åt dem. Det var de första urinnevånarorden en vit nybyggare någonsin hörde.

Några dagar senare, den 26 januari 1788, hittade de en idealisk plats för en ny bosättning i Sidney Cove och det var här som Robert efter 260 dagar, slutligen kunde lämna skeppet.

Han såg sig omkring. Så det här var Australien! Ett egendomligt land där det var sommar i stället för vinter i januari och där det fanns egendomliga färggranna fåglar överallt, och svarta, nakna män med målade ansikten som stirrade på dem oavbrutet. Robert tänkte på sina föräldrar, på sitt hem, på England och han undrade hurdant han liv här skulle bli.

3A The Ad

I två år hade Mark och Nellie sjungit tillsammans på parties, pubar och musikklubbar i staden. De hade till och med varit på den lokala radiostationen två gånger.

Nellie Sharp hade en storslagen röst. Hon lät som en riktig bluessångerska och var härligt tonsäker.

Tillsammans utgjorde deras röster en utmärkt kombination. (Deras röster passade utmärkt ihop.) Att sjunga tillsammans med Nellie var OK, men Mark tyckte att han förtjänade att spela i ett riktigt band. Han ville skriva och spela sin egen musik. Naturligtvis skulle Nellie bli besviken om han stack, men de kunde heller inte fortsätta i evighet. Det här var en chans han bara var tvungen att ta.

- Jeff Hallå?
Mark Hej, jag skulle vilja tala med Jeff.
Jeff Det är Jeff.
Mark Oh, hej! Jag heter Mark. Jag ringer angående annonsen i Music Mag.
Jeff Jag förstår. Och du spelar gitarr?
Mark Ja. Och jag sjunger också.
Jeff Är du nå't bra?
Mark Det är svårt för mig att säga. Men mina vänner tycks anse det.
Jeff Är du med i ett band nu?
Mark Ja, på sätt och vis. Jag sjunger med en flicka på pubar och sådana ställen.
Jeff Vilken sorts musik spelar ni?
Mark Vi gör mest covers. Du vet 80-talet och 90-talet. Men jag skriver mina egna sånger också.
Jeff Jag utgår ifrån att du kan sjunga i stämmor också.
Mark Ja, naturligtvis.
Jeff Förresten, hur gammal är du?
Mark Jag fyller 18 nästa månad.
Jeff Varför kommer du inte ner till the Bull och spelar med oss på torsdag och sedan får vi se.
Mark Ja visst. När?
Jeff Eh...(Mobiltelefonen ringer. Den ligger i hallen.) Ett ögonblick. Hej Ken. Kan du ta det där?
Tack.
Jag beklagar det där, Mark. Nu, var vi? Åh ja, eh.. låt oss säga halv fem. Blir det bra?
Mark Toppen. Men jag är inte säker på vad min partner kommer att säga, när hon får reda på det.
Jeff Varför då?
Mark Jag tror hon kommer att bli väldigt besviken, det är allt. Hon är väldigt beroende av mig, förstår du. Men måste vi ju ändå splittras för eller senare, eller hur.
Jeff Ja, jag antar det. Men berätta inte för henne, jag menar förrän efter torsdag.
Mark Det ska jag inte. OK Jeff vi ses på the Bell på torsdag då. Vid halv fem.

3B Opportunity Knocks

Nu är det dags att avslöja hemligheten bakom Tool 8:s jättehitt "Bottle in the Ocean"

- Folk tror att det är glamoröst att spela in sånger i en studio, suckar Val Hayden, solosångaren.
- Lyckliga sångare som lever ut sina känslor framför mikrofonen, gungande till musikens rytm. Om de bara visste! Det är förbaskat hårt arbete. Till och med långtråkigt stundtals.

Bandet hade varit i studion i sex dagar nu. Alla höll på att bli otåliga för att det började bli ont om tid och de var redan skyldiga studion 2100 pund.

Val hade försökt att övertyga åtminstone fem producenter att albumet skulle bli en hit, men ingen av dem trodde henne, så nu spelade de in den på egen hand.

- Vi måste öva mycket mer nästa gång, innan vi går in i studion, sa Jim Zelda, trummissen. Från sin stol vid kontrollerna, sneglade han på Val som satt närmast honom, nervöst bitande på naglarna.

De tittade på Ray Aldwyn, keyboardspelaren, som var ensam i studion. När han började på nytt igen för hundra gången, stönade Val.

I tjugo minuter hade han försökt att spela sina komplicerade riff, men gång på gång fick han dem fel och var tvungen att börja från början. Sången hade fyra verser, var och en med en refräng, så han hade många möjligheter att göra misstag och han använde dem alla.

- Lyssna, sa Val. Den här gången kommer han att klara det. Bara en vers och refrängen kvar och hittills inga misstag. Versen gick bra.

- Åh, låt honom klara det.

Då, bara några ackord från slutet, spelade Ray fel igen. Den här gången fortsatte han emellertid, i stället för att stoppa, att spela till slutet.

Arg och besviken kastade han av sig hörlurarna och slängde upp studiodörren.

4B The Rabbit

Det var sen oktober när George och Angela Taylor flyttade in i sitt charmiga, lilla vita trähus i Williamsburg, Virginia. Det nya huset hade en vacker trädgård och det fanns gott om utrymme för Bruno, deras gamla Labrador.

Grannskapet verkade trevligt och lugnt. Den lilla gatan kantades av träd och det fanns farthinder för att lugna ner trafiken.

En dag när herr Taylor arbetade i trädgården och Bruno sov på trappan, kom en av de nya grannarna, Sue Kline, över på besök.

- Åh, jag ser att ni har hund.
- Du behöver inte vara rädd, sa George. Han är den snällaste hund du någonsin har sett.

- Det är bara det att våra barn har den här lilla kaninen i en bur i trädgården, förklarade Sue, och hunden....

Oroa dig inte. Vi ska hålla Bruno kopplad när vi går ut.

Ungefär en vecka senare återvände George och Angela hem efter en shoppingrunda i centrum.

Bruno kom rusande mot dem från baksidan av trädgården.

- Kom Bruno.. Så ja, fin hund, sa George.

- Men vad har du där?

Bruno viftade på svansen. Han släppte något vid Angelas fötter.

- Åh Gud! ropade Angela. Det är kaninen.

Den var full av sand och jord och den var väldigt död.

- Åh, Bruno, hur kom du in i deras trädgård?

- Det måste finnas ett hål i staketet någonstans nära växthuset. Jag måste fixa det.

- Men vad gör vi nu George? familjen Kline kommer att bli arga på oss.

De tänkte en stund, sedan beslutade de sig för att tvätta den döda kaninen noga och kamma dess päls.

Mitt i natten smög George in i familjen Klines trädgård och lade tillbaka den döda kaninen i dess bur.

Nästa morgon väntade George och Angela oroligt på att få höra något från sina grannar. De kände sig väldigt nervösa, när de såg fru Kline komma rusande uppför deras infart.

4A Monty

När Monty gick in i Therasas hus, förvånade det honom att allting var så rent och pryddigt. Hon hade vetat om det hela tiden. Hon hade vetat att hon skulle dö.

Det hade varit en chock för honom att få reda på hennes död när han kom tillbaka från en resa utomlands för några veckor sedan. Theresa hade varit hans vän, en nära vän, så länge han kunde minnas. Varför hade hon inte berättat för honom att hon var sjuk?

Nu skulle hans hus säljas. Han hade läst den lilla annonsen om auktionen i tidningen. Normalt skulle ett sådant hus inte vara särskilt intressant för en köpare, men under de senaste två åren hade mängder av rykten cirkulerat att Theresa var väldigt rik. Folk sa att hon hade en massa pengar undangömda någonstans i huset. Monty hade aldrig sett några av dem, men å andra sidan misstänkte folk alltid konstnärer som Theresa för att göra annorlunda saker. Visst var hon generös och hade sålt ett par målningar den senaste tiden, men rik ... Monty tvivlade på det.

När han klev in i hallen, var han tvungen att tränga sig fram genom en massa människor för att komma till vardagsrummet. De tittade bakom speglar och målningar, de flyttade möbler och lyfte på mattor.

Auktionen tog inte lång tid. En tjock man, som började bli skallig med rött ansikte och klädd i kostym köpte huset och alla möbler. Han betalade två gånger så mycket som Monty hade föreställt sig att huset skulle säljas för.

En sista runda genom huset. I vardagsrummet vände han sig till den nye ägaren.

- Gratulerar! sa Monty. Jag förmodar att du är glad över att ha köpt huset.
- Det kan du lita på! sa den fete mannen med ett leende.

Monty öppnade ytterdörren och steg ut på verandan. Just då såg han sin gamla overall hänga på en klädhängare i hallen.

- Förlåt, sa han, men jag tror att det här är min gamla overall. Theresa och jag var väldigt nära vänner förstår du och hon lånade den för länge sedan när...

5A Two sisters

John Mills var idel leende. Hans två tonårsdöttrar tillbringade julen med honom i år och han såg verkligen fram emot det. Angie och Pauline verkade så glada över att se honom glad igen, eftersom livet inte hade varit lätt för honom efter det att han och deras mamma skiljdes.

De hade det väldigt trevligt vid kvällsmaten, skämtande och skrattande.

- Jag tror jag ska ta en snabb tupplur och sedan ska vi klä granen, sa John.
- ..och hänga upp misteln, tillade Pauline.

Pauline höll på att skriva sina sista julkort. Hon kunde höra sin yngre syster i köket lyssna på julsångerna på radion.

Pauline reste sig för att gå till badrummet. När hon kom ut såg hon sin syster plocka upp pappas plånbok från köksbordet och ta ut några sedlar och stoppa dem nedför framsidan på tröjan. Pauline kände sig förbryllad, ledsen och arg. Hur kunde hennes syster stjäla från pappa?

Bara minuter senare möts de två systrarna i hallen.

Angie Jag går över till Lydias.

Pauline Stopp ett tag, Angie! Jag såg dig ta pengarna. Hur kunde du?

Angie Vad? Hm, ... jo, du skulle aldrig förstå.

Pauline Du vet hur hårt pappa arbetar för att försörja oss. Du vet att han aldrig tänker på sig själv.

Angie Snälla, Pauline. Berätta inte för honom. Han skulle aldrig förlåta mig.

Pauline Vad tog du dem för?

Angie Jag behöver dem desperat till konserten.

Pauline Konserten?

Angie Ja. Du förstår, Jerry ska gå och jag skulle hemska gärna vilja gå också.

Pauline Är du okig? Har du verkligen mage att stjäla från pappa för det?

Angie Jo, ja har gjort av med alla mina pengar på julklappar. Jag köpte till och med en till dig.

Pauline Jag vill inte ha din present.

Angie Och jag har redan bokat biljetten.

Pauline Du är till och med värre än jag trodde.

Angie Pappa kommer inte att märka om det fattas några pund.

6A Hollywood dreams

När jag gick i skolan, var det enda som betydde något för mig att spela teater. Jag var en väldigt aktiv medlem i skolans dramaklubb, och vår dramalärare, herr Osborne, tyckte jag var väldigt bra.

- Sarah, brukade han säga till mig, kom ihåg mig när du är stjärna i Hollywood. Jag kommer aldrig att glömma när vi framförde en pjäs vid jul, en modern version av julberättelsen. Lokaltidningen skrev en artikel om det och jag kan fortfarande komma ihåg vad det stod om mig: "14-åriga Sarah Williams spelade rollen som Maria och jag undrar om vår lilla stad någonsin har sett en mer talangfull ung skådespelerska".

Kanske var det de här raderna som verkligen satte fart på mina drömmar att bli filmstjärna.

Det var min mamma som först såg annonsen. Den berömda amerikanska regissören Oliver Stone sökte en ung flicka som skulle spela en ledande roll i hans nya film. Jag skickade in mitt foto och skrev några rader om mig själv. En vecka senare blev jag, tillsammans med tjugo andra hoppfulla flickor, kallad till stort hotell i London, där de skulle genomföra antagningsproven. Jag kände mig väldigt blyg och nervös, men den store regissören var vänlig och i stort sett, tyckte jag att jag klarade mig väldigt bra,

Första veckan efter antagningsproven, rusade jag hem varje dag och ropade så snart som jag öppnade dörren:

- Någon post för mig? Något telefonsamtal? Men ingenting.

Ännu en vecka gick. Men fortfarande inga nyheter.

Tre veckor, fyra veckor. Jag började snart glömma alltihop.

Jag fortsatte att spela amatörteater. Men sedan började jag studera medicin vid universitetet, mina Hollywooddrömmar bleknade. Att spela teater var fortfarande väldigt roligt, men det viktigaste för mig nu var att avsluta mina studier och bli en bra läkare. Idag är jag allmänpraktiserande läkare på ett hälsocenter precis norr om London. Det är mitt tredje år här och jag älskar mitt arbete.

Igår var min första patient en kvinna i ungefär min egen ålder. Hon hade kommit för att besöka mig med anledning av problem med sina knän.

- Jag vet att jag är för fet, sa hon. Jag har alltid skämts för min kropp. Jag gick aldrig på skoldanser och gymnastiklektionerna var en mardröm.

Hon fortsatte:

- Men kan du föreställa dig? När jag var fjorton blev jag nästan filmstjärna. En dag fick jag brev från Oliver Stone, den amerikanske filmregissören du vet. Han hade valt ut mig, all dagliga, fula jag, till att vara den unga stjärnan i hans nya film. Men allt var förstås ett stort misstag. Han hade blandat ihop namnen på något sätt.

Hennes historia överraskade mig. Så konstigt att den här flickan hade erbjudits den roll som jag hade hoppats så mycket på.

Jag tittade i mina papper.

- Du heter Sarah Norris, sa jag när jag skrev ut hennes recept.

- Jag, sa hon leende, men innan jag gifte mig, hette jag Sarah Williams, precis som du.

6B The Wizard

Ungefär en halvtimme in i filmen Topaz från 1969, kör någon en fet liten man i en rullstol. Den lille mannens ansikte visar inget uttryck och han säger ingenting. Plötsligt reser han sig från sin stol, skakar hand med en man och promenerar iväg.

Tidigt i en annan film, Strangers on a Train, stiger en man av tåget i Washington DC. Mannen och en medpassagerare har planerat ett mord. Samtidigt går en fet liten man, som bär en basfiol, på tåget.

I båda dessa filmer är den fete lille mannen ingen annan än Alfred Hitchcock, trollkarlsregissören av spännande filmer.

I alla sina filmer gjorde Alfred Hitchcock alltid ett kort så kallat "cameo"-framträdande. Bland filmbesökare blev det en slags lek att försöka bli den förste att lägga märke till honom.

Alfred Hitchcock var kanske den störste regissören av spännande filmer som någonsin levat. Hans filmer inspirerar regissörer över hela världen. Trots detta vann han aldrig en Oskar som bäste regissör, men som han sa själv, "Till och med mina misslyckanden drar in pengar och blir klassiker ett är efter det att jag gör dem."

Många av hans bästa filmer var historier från böcker, så som Rebecca av Daphne du Maurier. Filmen som gjordes 1940, blev en fantastisk succé och gav honom hans första Oscar för bästa foto.

Många av tidens stora skådespelare spelade huvudrollen i hans filmer, men Hitchcock kunde vara en hörd, nästan grym regissör.

- När en skådespelare kommer till mig och vill diskutera sin rollfigur, säger jag "Det står i manuskriptet". Om han säger, "Vilken är min motivation" säger jag, "Din lön".

- Vid ett annat tillfälle kallade han skådespelarna "boskap". "Jag sa inte att skådespelare är boskap. Vad jag sa var att skådespelare borde behandlas som boskap."

7A The Hero

Amerikas basebollhjälte för dagen är bara tolv år gammal. Jeff Maier, en Yankee-fan från Old Tappan, N.J., hamnade i rubrikerna över hela USA, när han hjälpte sitt favoritlag att besegra Baltimore Orioles med 5-4.

New York Yankees' Derek Jeter slog till bollen hårt och högt mot motsatta muren. Hans lag låg under med 4-3 i åttonde omgången.

- Jag trodde jag hade slagit den för högt, sa Jeter.

Bollen var för hög. Men unge Jeff Maier kom till undsättning. När Tony Tarasco, Orioles' högerfältare, sprang efter bollen, visste han att den skulle bli en lätt lyra. Bollen föll snabbt innanför muren. Tarasco kom under bollen, med ryggen mot muren. Men just när han sträckte ut handsken för att fånga den,

sträckte sig unge Jeff ut över muren med den baseballhandske han alltid bar till matcher. Han snodde undan bollen för Tarasco, men kunde inte hålla den hamnade i massan av hurrande åskådare. Det Jeff gjorde var emot reglerna, men domaren såg det inte och dömde en "home run".

För mig var det som ett magiskt trick, sa Tarasco efter matchen.

- Det var en enkel lyra för mig. Jag behövde inte ens hoppa efter den. Men precis innan bollen hamnade i min handske, försvann den. Bara så där. Det var verkligen underligt.

- Men Yankees' Derek Jeter var glad. Han hade ett budskap till Maier, "Jag vill tacka honom och jag skulle vilja bjuda ut honom någonstans."

Vid alla basebollmatcher i USA går många supportrar, både unga och gamla till matcherna med basebollhandskar på sig. De behåller dem på genom hela matchen och hoppas att fånga bollen och behålla den som souvenir. Baseboll är ett slags religion för dem.

Jeff Maier är en av de där supportrarna. Han hade lurat både sina föräldrar och skolan den dagen genom att säga att han skulle gå till tandläkaren. Istället smög han sig iväg till Yankee Stadium för att se sitt favoritlag. Han hade ingen aning om att han skulle bli dagens hjälte och avgöra en viktig match.

Alla håller med om att Jeff fuskade. Efteråt, när domaren Richi Garcia hade sett repriserna på TV, medgav han att han hade gjort ett misstag. Men till och med New Yorks borgmästare, Rudi Guiliani, berömde vad Jeff hade gjort, när en TV-reporter frågade honom om det i en intervju. Jeffs pappa medgav också att hans son hade fuskat, men han var ändå väldigt stolt över honom. När allt kommer omkring, är han Yankeesupporter själv!

7B One for all

- Pressa! Pressa! Sluta springa omkring och gömma dig hela tiden. Håll dig tätt inpå de andra spelarna.

Duncan Leach, tränaren, var väldigt upprörd för att inte säga arg.

- Jones, gör dig klar! Hobbs! Ut! Nu!

Simon Hobbs hade bara varit på planen i ungefär tio minuter. Han hade inte gjort mycket på den tiden, men hela laget spelade väldigt dåligt idag. Men Duncan bytte alltid ut Simon, som om han var den enda man kunde att skylla för att laget förlorade.

I fotboll är vi alla en delaktiga i laget, brukade han säga.

– Alla spelar en viktig roll. Alla behöver alla andra, så vi måste alla arbeta hårt för att stödja och uppmuntra varandra. OK?

Det var då det. Vad han sa då lät bara som tomma ord idag. Simon fick aldrig en riktig chans att bli delaktig i ett lag. Om han bara gjorde ett enda misstag, skulle Duncan skaka på huvudet, sucka och ta honom av planen. Till och med en del av hans lagkamrater började tro att han inte var en del av laget längre och slutade passa till honom. Ett pass till Simon var en förlorad boll i alla fall.

Nu kände han sig nervös så snart han kom ut på planen och han hade absolut inget självförtroende längre.

Men tränaren hade alltid tagit det här med att vinna på stort allvar. För honom var hans spelare inte bara 15-åringar som spelade fotboll för skoj skull. Nej, de var nästa generations Premier League-spelare. Klubbstyrelsen och även föräldrarna hade försökt att få honom att ändra inställning, men det tjänade ingenting till. För Duncan betydde det allt att vinna.

- Nu på lördag spelar vi mot Bexhill, fortsatte Duncan. Det är sista matchen för säsongen. Om vi vinner, kommer vi troligen att sluta 4:a. Så alla måste vara i toppform, OK? Och om ni inte kan ställa upp på lördag, ring mig, är ni bussiga.

På lördag morgon samlades spelarna utanför grindarna för bortamatchen. Atmosfären var spänd. Alla var där förutom Wilcock, som var skadad och ...Simon!

- Jo, Duncan, vet du var Simon är? Ropade den hjälptränaren.
- Hobbs, Åh, ja, jag glömde att säga det till dig. Han ... han ringde mig i morse, sa han inte mådde bra, att han var sjuk eller någonting och inte kunde spela.
- Okey, vi är elva plus två avbytare då. Jo vi är lite sena nu. Hämta era grejor allihopa och hoppa in. Låt oss ge oss iväg.
- Nej, jag åker inte, inte utan Simon! Han är inte sjukare idag än du eller jag., sa Bill, målvakten, och såg sig om på sina lagkamrater.
- Jag vet inte hur de andra känner om det, men på något sätt har du dödat nöjet, Duncan. Så hur kan vi vinna?
- Ja, Billy har rätt. Alex klev fram. Simon är en av oss. Du måste ge honom en ärlig chans. Duncans ansikte blev rött och han svalde ett par gånger.
- Men, ...

8A The Tunnel

Där var hon igen!

Jag had först fått syn på henne vid incheckningsdisken. Jag såg henne igen i väntrummet. Hon var mörk, omkring min ålder och – så vacker. Hon var ensam och hon såg ledsen ut. Med största sannolikhet hade hon just sagt adjö till sin pojkvän.

Efter årtal av diskussioner, hade tunneln under engelska kanalen slutligen öppnats i maj, 1994.

Eurostar från Paris till London avgick 10.18. När vi gick ner för att gå ombord på tåget, tappade jag den mörka flickan ur sikte. Men hon dök snart upp igen. Till min förvåning upptäckte jag att jag satt intill henne. Åh, varför var jag så blyg och ful? Och varför talade jag inte franska?

Jag log åt henne, när jag placerade min resväska på bagagehyllan. Men hon lade knappast märke till mig. Jag hade tydligen inte gjort särskilt stort intryck på henne.

När tåget startade sneglade jag på henne igen. Hon såg inte lycklig ut. Hon stirrade hela tiden ut på det platta landskapet som rusade förbi oss.

Efter omkring tjugo minuter meddelade en röst i högtalaren att tåget hade nått sin maxfart på 300 kilometer i timman. Vi rusade vidare mot Calais. Min vackra medpassagerare bet på naglarna hela tiden.

Hon måste vara rädd för att åka till England på egen hand, tänkte jag. Kanske hennes engelska är lika dålig som min franska. Jag började drömma att jag kunde ta hand om henne, visa henne runt London.

Jag tittade på min klocka. Halv tolv. Om tio minuter skulle vi åka in i tunneln. Jag kände mig full av spänning.

Då vände sig mig granne mot mig. Hon såg vettskrämd ut.

- Ursäkta, sa hon med omisskännlig Londondialekt. Jag är så rädd. Kan jag hålla dig i handen tills vi kommer till andra sidan.

Kunde hon hålla min hand!

Hon grep den och släppte inte förrän tjugo senare, när vi såg dagsljus igen på den engelska sidan.

Hon log.

- Det är inte tunneln i sig. Det är att åka under allt det där vattnet som bekymrar mig. Du måste tycka att jag är riktigt dum.

- Nej, absolut inte, sa jag och önskade att kanalen hade varit hundra miles lång.

- Förresten, jag heter Judy.

- Jag heter Derek.

Jag tittade på klockan.

- Du kommer att bli tvungen att ställa tillbaka klockan en timme. Vi är i England.

- Ja, och ute ur den där tunneln, tack och lov.

Vi fortsatte att prata tills tåget körde in på Waterloo Station kvart över tolv. Hon bodde i Upton Park inte långt från mig, så vi beslutade att ta tunnelbanan tillsammans.

- Förresten, sa hon, när vi gick ner för trapporna till tunnelbanestationen, den här nya Tarantinofilmen, har du sett den?

- Nej, inte än...

8B The Globe

1613 var London världens största stad med över 150000 invånare.

Vädret var vackert den här speciella eftermiddagen. Solen sken även på det ganska sjabbiga distriktet Southwark, söder om Themsen. Globeteatern var packad med folk. De hade kommit för att se Henry XIII, en ny pjäs av en av teaterns ägare, 49-årige Wilhelm Shakespeare.

Den centrala öppna platsen framför scenen var packad med människor, som stod i under bar himmel och njöt av solskenet. Som alltid fanns det unga män, som var mer intresserade av damerna runt dem än av pjäsen. Och naturligtvis fanns där de vanliga ficktjuvarna, som hade kommit för att tjäna lite lätta pengar.

På läktarna ovanför fanns de rikare åskådarna – de som hade råd att betala för en plats. Över hela stället kunde man känna den tunga stanken från hinkarna i korridorerna, som tjänade som toaletter.

Drottning Cathrine, spelad av en av de tidens talangfullare manliga skådespelare, hade just lämnat scenen, och alla väntade på att Kung Henry själv skulle göra entré.

Där var han. Den stora kanonen avfyrades med en hög och skrämmande smäll.

Det tog bara ett par minuter innan någon såg elden, som redan åt sig genom halmtaket på sidan. På några sekunder fylldes hela teatern med rök. Folkmassan på den öppna platsen vände sig om och ropande och hostande rusade alla mot utgångarna. Deras styrka var tillräcklig för att knuffa ner väggarna, vilket gjorde det möjligt för alla att undkomma. Med undantag av en man, vars byxor hade tagit eld, skadades ingen.

Mindre än en timma senare, var den berömda Globeteatern bara en askhög. När skulle världen någonsin få se en sådan teater igen?

Jo, det tog 383 år innan the Globe, eller Shakespeares Globe som den kallas idag, stod där igen, på nästan exakt samma ställe som tidigare.

Den nya Globeteatern har en öppen plats med rum för 500 stående åskådare runt scenen. Allt som allt kan den nya teatern rymma 1500 åskådare, vilket bara är halva antalet, som kunde pressas in i den gamla Globeteatern.

Det finns fortfarande ett halmtak. Det är emellertid brandsäkert och det finns ett sprinklersystem. Ingen skulle vilja se en olycka, som den 1613, inträffa igen. Stommen är gjord av grön ek och tegelstenarna av lera från London. De har inte använt några moderna material och murbruket är av kalk och kohår. Men lyckligtvis har man i inte behållit hinkarna. Det finns riktiga, moderna toaletter istället!

- Att vara eller inte vara, det är frågan, säger Hamlet. Nu finns det ett svar på den frågan. Shakespeares teater *är* och den är inte bara ett monument. Det är en levande teater, där vi kan se på Hamlet, Romeo och Julia eller andra arbeten av Shakespeare likaväl som nya pjäser av moderna författare.